N°. 13. A°. 1831.

SURINAAMSCHE COURANT

Van *Zondag* den 13den Februarij.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, *den* 30 *November*. De lijst der ondankbaren, die, na allerlei weldaden genoten te hebben, den Koning allerschandelijkst verraden hebben, is wederom vermeerderd met de heeren *van der Stracten* en *Aug. Wahlen*. De eerste koninklijk architect, de laatste koninklijk drukker. Beiden zijn door Z. M. herhaalde malen uit groote verlegenheden gered. *Van der Straeten* heeft vijftien jaren lang gebroken en gebouwd en bestuurde de werkzaambeden die Brussel als het ware geheel herschapen hebben. *Wahlen* heeft voor het minst een voorschot gehad van twee maal honderd vijftig duizend gulden; eene som, waarvan hij nooit eenig ander gebruik maakte dan ter bevordering van den nadruk en de verspreiding van Fransche, grootendeels onzedelijke en schadelijke geschriften; thans drukt hij vlugschrifjes en straatliedjes tegen den Koning, terwijl *van der Straeten* het volk opzet en in de clubs den toast durft drinken *op den eeuwigen ondergang van Oranje.*

— Volgens Brusselsche berigten is de aarts-hertog *Karel van Oostenrijk* door het nationaal congres tot Koning van Belgie benoemd, en wel met honderd vijftig tegen dertig stemmen, onder welke laatste, eenige briefjes voor den Prins van Oranje. Die van Antwerpen, zegt men, zouden alle voor den Nassauschen stam gestemd hebben.

De aarts-hertog *Karel*, wiens krijgsbedrijven bekend zijn, en wiens militaire bekwaamheden algemeen geacht worden, is een der beminnenswaardigste leden der zeer achtingswaardige keizerlijke familie. Een man van smaak en studie, en een groot voorstander der kunsten, zoo als hij moet ook in Belgie bevallen; maar hij is ook vast van karakter, godsdienstig, zonder bijgeloovig of schijnheilig te wezen; hij is, met een woord, een solide en zeer eenvoudig man, een man, die te veel verstand heeft om eene den Koning der Nederlanden ontroofde kroon van het Brabandsche volk te kunnen aannemen. Zijne beginselen daaromtrent zijn overbekend; ware het anders, en de wettigheid der zake daargelaten, dan had men misschien niet beter kiezen kunnen, noch voor zich zelven, noch voor ons, noch voor de rust van Europa. (*Arnh. Courant.*)

EDICTALE CITATIE.

Uit krachte van het appointement van dagvaarding bij openbare Edicte *ad valvas curiæ*, verleend door den Hove van *Civiele en Crimineele Justitie der Kolonie Suriname*, in dato 2 Februarij 1831, met authorisatie op den Exploicteur bij denzelven Hove, op de rekweste van CASPARUS REIJNS en HENRI GUILLAUME ROUX, in kwaliteit als Executeuren in den Boedel wijlen EVERT SIMON MOORLANDER, impetranten van Edictale Citatie en Eisschers.

Zoo worden door mij ondergeteekenden Exploicteur bij den Hove van *Civiele en Crimineele Justitie der Kolonie Suriname*, gedagvaard gelijk ik dagvaard bij dezen, alle binnenlandsche Crediteuren van den Boedel wijlen EVERT SIMON MOORLANDER, en voorts alien en een iegelijk die eenige actie of pretentie tot lasten denzelven Boedel EVERT SIMON MOORLANDER zouden vermeenen te hebben, geïmpetreerden en gedaagden.

Omme te compareeren ter geprivilegeerde Rolle van den Hove van *Civiele en Crimineele Justitie*, welke gehouden zal worden in de maand Maart 1831, ten einde aldaar hun regt als Crediteuren, Erfgenaam als anderzints bekend te maken, en hunne actien of pretentien den regten voldoenend te verifieren, ofte wel anderzints hunne actien tegens de impetranten qq., binnen den tijd van *zes weken* na dato te instituëeren, op pœne dat bij faute van dien ofte non comparitie, hen zal worden opgelegd een *perpetuum silentium* ofte eeuwig stilzwijgen, ofte wel in cas van contradictie voort te procederen, als naar stijle en practijk.

En op dat niemand hiervan eenige ignorantie zouden kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd aan *Paramaribo*, den 12 Februarij 1831.

De Exploicteur,
N. L. BRAAM.

ADVERTISSEMENTEN.

De fungerende Contrôleur Generaal van Financiën, zal, ingevolge daartoe bekomen autorisatie, op aanstaande Woensdag den 16den dezer, des morgens ten *negen* uren, aan 's Lands Magazijnen achter het Fortres *Zeelandia*, door den Vendu Meester M. A. SALOMONS, doen verkoopen, de navolgende min of meer beschadigde en voor den dienst, als onbruikbaar, afgekeurde artikelen, namelijk:

(28) Acht en Twintig Vaten Graauwe } Erwten,
(26) Zes en Twintig Vaten Groene } Erwten,

en (5) Vijf ledige Genever- en Azijn Vaten, liggende ter bezigtiging in de Magazijnen voormeld; als mede:

(622) Zes Honderd Twee en Twintig ledige Wijn Flesschen, te bezigtigen in het Militair Hospitaal.

Paramaribo den 12 *Februarij* 1831.
De fungerende Contrôleur Generaal voornoemd,
CH. LEERS.

AANBESTEDING.

Ingevolge autorisatie en onder nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, zullen de Administrateuren der Troepen binnen deze Kolonie, aan de minst inschrijvende ten behoeve van het Militair Garnizoen aanbesteden, de leverantie van:

55 *Ellen Goud Galon voor Onder-Officiers Chevrons.*
61 *dito geel Kemelsgaren Galon voor Korporaals Chevrons.*
13¼ *Ellen wit dito dito.*
25 *Ellen groen Circassienne of doelmatig ligt Laken.*
51 *Stellen lederen Pakriemen voor Randsels, te weten:* 51 *stuks lange, en* 102 *stuks korte.*

Van het een en ander nadere informatie te bekomen, ten huize van den ondergeteekende binnen het fort *Zeelandia*, en alwaar de *inschrijvings-biletten* benevens de *monsters*, tot Maandag den 14 dezer maand des morgens ten 9 uren, zullen worden aangenomen.

Paramaribo den 10 *Februarij* 1831.
C. F. VAN CASTEREN,
1ste Luit. Kwartierm.

TRANSPORTEN.

Den 4den Februarij 1831. JOHANNA van HARMSE, aan LOUISA van SAML. FERNANDES, voor haar minderjarig Kind JOHANNES HENDRIK GOMPERTS, van een bloot Erf, aan de *Joden Breede Straat*, La. C. No. 131.

Den 7den. LUCIA, van den Boedel J. J. POLAK c. s., aan W. C. GRUNBERG, van 5/6 gedeeltens in het Erf en Gebouwen, aan de *Prinsen Straat*, La. D. No. 862.

HIJPOTHEEK.

Den 11den. JAMES ROBERTSON qq., MACKINTOSH en MOORE, Eerste Hijpotheek, op de Plantaadje *Inverness*, cum annexis, gelegen in het district *Nickerie*, ten behoeven van VAN WEST en DE HART.

Paramaribo den 12 *Februarij* 1831.
De fungerende Secretaris,
G. S. DE VEER.

Alle de genen die iets te vorderen hebben van de verkochte Plantaadje *Kweekhoven*, voor het half aandeel aankomende de Erven A. LEMMERS, worden verzocht binnen veertien dagen tot ontvangst van het hun toekomende, (na accoord bevinding derzelver rekeningen) zich te vervoegen bij den eerst ondergeteekende.

Binnen zes weken, dag en datum nader te bepalen, zullen de ondergeteekenden op publieke Vendu doen verkoopen, de 1/3, 2/15 en 1/180 aandeelen in de Koffij Plantaadje *Naccarackibo*, aankomende de Erven A. en N. LEMMERS, gelegen aan de *Motkreek*. De bewijzen van eigendom, veil-condities en inventaris zullen acht dagen voor den verkoop, ter visie zijn bij den Vendumeester voornoemd.

Paramaribo den 10 *Februarij* 1831.
F. P. PENARD qq.
B. CALGREN qq.

Op den 27 Januarij jl., eindigde deszelfs loopbaan, onze waarde Zoon en Neef, den Heer W. J. MATROOS, in den ouderdom van circa 31 jaren; — van de deelneming zijner en onze vrienden, durven wij ons verzekerd houden.

Paramaribo den 12 *Februarij* 1831.
E. MATROOS.
CATHARINA ELISABETH GROENEMEIJ,
Mede voor de verdere Famillie.

TE KOOP.

Eene Hollandsch-Anker, zonder stok, plus minus zwaar 600 Nederlandsche ponden, liggende ter bezigtiging bij het Hoofd-Magazijn aan de *Sommelsdijksche Kreek*.

Geabsenteerd den Neger ANDRIES, kenbaar aan den linker knie die dikker is als de regter, en hebbende een merk van zeer (of bloedzweer) aan het regter borstbeen; — een ieder wordt verzocht denzelven geen schuilplaats te verlenen, maar hem ontdekkende, tegen het gewone vanggeld te zenden aan
D. G. NEIJ.
Ieder wacht zich voor schaden.

J. P. NAHAR vertrekt uit deze Kolonie.

Mengelwerk.

DE NACHTWANDELAAR.

JOHANNES BABTISTA NEGRETTI. Uit *Vicenza*, bediende bij den marquis LODEWIJK SALE, was, sedert zijn elfde jaar, een zeer merkwaardig nachtwandelaar, doch altijd slechts in de maand Maart, ten hoogste tot in het midden van de maand April. PIGATTI sloeg hem verscheidene nachten gade. Eens stond hij nachtwandelend op, ging verdrietelijk naar den stoel, waarop een edelman plagt te zitten, noemde denzelven bij name, en verzocht hem om een snuifje. Men reikte hem eene doos over, en hij scheen regt smakelijk en in orde te snuiven. Hierop nam hij een houding aan, als of hij naar iets luisterde, en zoo dra hij, volgens zijne gedachten, het bevel vernomen had, liep hij met eene waskaars naar het licht, het welk anders altijd op deze plaats brandde, stak ze, volgens zijne meening, aan, hield ze in orde, en ging zeer langzaam daarmede naar de zaal, en van

daar naar den trap, dien hij onbeschroomd afklom, zich omkeerde, en stil stond, waar het noodig was. Toen hij eindelijk aan de huisdeur gekomen was, stelde hij zich aan eene zijde, maakte voor de heeren en dames, die hij geloofde uit te laten, bij het heengaan eene buiging, deed hierop het licht uit, klom den trap vaardig op, en zettede de kaars op hare plaats. Deze bezigheid verrigte hij dien avond driemaal.

Uit de voorkamer ging hij in de eetkamer, zocht den sleutel van de schenktafel of het buffet, in zijnen zak, en toen hij dien niet vond, riep hij den genen bij name, dien het bevolen was, hem telkens voor het naar het bed gaan den sleutel te overhandigen. Men bragt hem denzelven; hij opende het buffet, nam er een schenkbord uit, zettede er vier glazen op, en ging daarmede in de keuken, denkelijk om ze met water te vullen; hij bragt ze echter weder ledig terug. Hij ging naar de bovenkamer, en toen hij den trap half op was, zettede hij alles op eenen kleinen pilaar, die daar stond, klom vervolgens den trap geheel op, en klopte aan eene deur. Dewijl dezelve niet opengedaan werd, ging hij om laag naar den kamerdienaar, deed hem eenige vragen, kwam schielijk loopend terug, stiet met den elleboog tegen het schenkbord, en brak de glazen. Hij klopte nogmaals aan de deur, doch vergeefs; derhalve ging hij weder naar beneden, en nam in het voorbijgaan het schenkbord mede, kwam weder in de eetkamer, en zettede het op eene kleine tafel. Hierop ging hij naar de keuken, nam eenen emmer, ging daarmede naar de bron, om dien met water te vullen, en bragt den emmer in de keuken terug.

Hij nam het schenkbord nog eens, en toen hij de glazen daar niet op vond, werd hij gramstorig en zeide: »Zij moeten er toch zijn, ik heb ze daar zelf op gezet," en vraagde nu aan dezen dan aan genen, of men ze weggenomen had? Eindelijk opende hij, na lang zoeken en vragen, het buffet weder, nam twee andere glazen daaruit, spoelde dezelfde, goot er water in, en zettede ze op het schenkbord. Zoo droeg hij ze weder in de voorkamer tot aan de zaaldeur, waar de kamerdienaar ze van hem plagt over te nemen, dewijl hij niet in de zaal mogt komen. Men nam hem het schenkbord met de glazen af en gaf ze hem na eenige oogenblikken weder terug, waarop hij alles naar het buffet bragt, en weder op zijne plaats zettede. Vervolgens ging hij naar de keuken, droogde eenige schotels met eenen doek af, hield denzelven daarop voor het vuur, als of hij dien drogen wilde, en maakte eindelijk de overige daar ook mede schoon; na dat dit alles gedaan was, ging hij weder naar het buffet, leide den doek en het schenkbord in eene mand, greep een ander klein mandje, en ging daarmede aan eene tafel, waarop gewoonlijk een licht stond. Hier zocht hij, bij het schijnsel van het ingebeelde licht, eenen lepel, eene vork en een mes uit, droeg het mandje weder terug, en sloot het buffet. Na dat hij al hetgeen, dat hij er had uitgenomen, in de voorkamer gebragt, en op eenen stoel gelegd had, nam hij de ronde tafel, waaraan de marquisin spijsde, en dekte die op het allernaauwkeurigste. Toen de tafel gedekt was, tastte hij weder naar de snuifdoos, nam de snuif er echter niet uit, naardien hij zich thans, na verloop van twee uren, nog scheen te herinneren, dat hij er niet meer in had, maar schuddede het geringe overschot op de hand uit. Nu sprengde men hem een weinig water in het aangezigt, waardoor hij ontwaakte. — Op eenen anderen keer ging hij weder naar het buffet, zocht den sleutel van hetzelve, en scheen verdrietig te wezen, toen hij dien niet vinden kon. Hij nam een licht, zocht in alle hoeken van het vertrek en op elke trede van den trap, ging met de grootste vlugheid, met de oogen bestendig naar den grond, en greep vaak met de handen in het rond, in het denkbeeld, dat hij den sleutel verloren had. Men stak hem denzelven ongemerkt in den zak. Na lang vergeefs zoeken, stak hij, als bij toeval, de hand in den zak, en vond hem. Ontsteld en verdrietig over zijne domheid, opende hij het buffet, nam een servet, eenen schotel, en twee brooden, sloot het buffet weder, en ging in de keuken. Hier maakte hij eene salade voor zich gereed, zocht en vond in de kas al, wat hij daar toe noodig had, zettede zich neder en at. Men nam hem ongemerkt zijnen schotel weg, en zettede hem eenen anderen voor, met kool, die sterk met azijn en peper gekruid was. Hij at onophoudelijk, ongehinderd, voort. Eindelijk zettede men hem, in de plaats van kool, pannekoeken voor, die hij even eens verslond. Na het eten zeide hij zacht, dat hij naar de nabij gelegene kroeg wilde gaan, om eens te drinken, als hij maar geld had. Hij zocht vergeefs in zijne zakken. Eindelijk ging hij toch en zeide: hij zou morgen wel betalen, de waard zou hem wel borgen. Hij liep in allerijl de trappen af, en ging, met eenen buitengewonen spoed, een paar snaphaanschoten ver van huis naar de kroeg, waar hij aan de huisdeur klopte, zonder te onderzoeken, of zij open was, als het ware als of hij het wist. Toen men ze opende, ging hij binnen, riep den waard, en verzocht hem om een half kwartje wijn. Men gaf hem zoo veel water: dat hij voor wijn dronk; en toen hij het eerste glas uitgedronken had, vraagde hij den waard, of hij hem tot morgen borgen wilde? Na dat hij gedaan had met drinken, nam hij afscheid, en liep schielijk naar huis. Aan de huisdeur ging hij bescheiden zijdwaarts in eenen hoek, en, na dat hij daar aan de eischen der natuur voldaan had, ging hij naar boven in de voorkamer, en vraagde den bedienden, of zijn heer hem ook geroepen had. Hierop scheen hij vrolijk en zeide, dat hij uitgeweest was, om eens te drinken, en dat hij zich nu beter bevond. Hier opende men hem de oogleden met den vinger, waardoor hij ontwaakte. — Een derde maal ging hij in de keuken, en at eenige noten, die hij met de tanden kraakte. Nu had men het sleutelgat van het buffet toegestopt. Dewijl hij nu meende dat het aan het gat in den sleutel haperde, klopte hij dien eerst eenige reizen tegen den wand uit, en maakte vervolgens, met een spaantje, het pijpje van den sleutel schoon. Toen hij in de keuken terug kwam, eischte hij van den kok snuif, en een weinig geld, dewijl hij zonder een glas wijn niet leven kon. Hij beloofde, hem hetzelve in het laatst van de week weder te geven, dewijl hij als dan zijn maandelijksch loon ontving. Toen de kok hem geld gegeven had, ging hij in de voorkamer naar den stoel, waarop de kamerdienaar plagt te zitten, en overreedde denzelven, met zachte woorden, dat hij met hem naar het wijnhuis gaan zou. Eindelijk ging hij naar eene kroeg, en eischte eene geheele maat wijn, dewijl hij zich inbeelde, gezelschap bij zich te hebben. Hij schonk zijnen vriend zelfs een glas wijn in, waarop hij met een ander glas zijne gezondheid dronk; hij nam niet meer dan twee glazen, hetwelk juist de helft was, die voor zijne rekening kwam. Toen hij nu wilde betalen, en men hem het geleende geld ongemerkt uit den zak gehaald had, werd hij toornig, doorzocht al zijne zakken, en verzocht eindelijk den kamerdienaar voor hem te willen betalen, tot dat hij het kon wedergeven. — Eens wreef hem iemand de beenen met eenen stok. Hij geloofde, dat het een hond was, en schold op hem; maar dewijl het wrijven voortduurde, haalde hij eene roede, vervolgde den ingebeelden hond met de duchtigste slagen, en geraakte buiten zich zelven van boosheid, dewijl hij hem in het geheel niet treffen kon. Eindelijk nam hij een stuk brood uit den zak, lokte den hond bij name, en hield de roede verborgen. Men wierp hem eene mof toe, welke hij voor den hond hield, en aan welke hij met schelden en slagen zijnen toorn bot vierde.

Pigatti sloeg dezen nachtwandelaar dikwerf gâde, en bespeurde dat hij bijna iederen nacht eene nieuwe bezigheid verrigtte. Hij werd ten volle overtuigd, dat Negretti, gedurende den tijd, dat hij aan het nachtwandelen was, het gebruik van zijnen smaak, zijn gehoor, zijnen reuk, en van zijn gezigt niet in zijne magt had. Zelfs het sterkste gedruisch, een digt voor hem gehouden licht, dat het hem schier de wenkbraauwen verzengde, eene veder van eene pen, waarmede men hem sterk in den neus kittelde, maakten geenen indruk op hem.

(Overgenomen.)

TAI EN SCHERIK.
OF VERTROUWEN EN TROUW.

Eer de goddelijke Profeet zijn Vaderland met het licht des geloofs verlicht had, waren de Arabiers Afgodendienaars. Zij aanbaden eenen goeden en eenen kwaden God, en heiligden aan elk in het bijzonder éénen dag in de week. De eene dag werd voor gelukkig gehouden; en die op denzelven voor den Koning verscheen, dien werd zijn verzoek zonder bepaling toegestaan. Maar die de onvoorzigtigheid had, om op den ongelukkigen dag voor den troon des Konings te komen, die werd zonder uitstel den kwaden God tot een offer gebragt.

Dus was 's lands gebruik, wanneer onder de regering van den Koning Naäm, een rijk Arabier in de woestijn, genaamd Tai, door beroving en allerlei ongeluk, in de grootste armoede geraakte, zoo dat hij reeds sedert twee dagen geen eten meer voor zijne kinderen had. Op eenmaal herinnerde hij zich de milddadigheid van den Koning Naäm, die genen behoeftigen zonder geschenken van zich liet gaan; hij maakte zich gereed, kuste zijne vrouw en kinderen; beloofde binnen eenige uren met levensmiddelen weder bij hen te zijn, en ging in grooten haast voort. Peinzend over zijne ellende, en over de hoop eener nabij zijnde hulp, liep Tai angstig voort, tot dat hij voor den troon des Konings verscheen, zonder zelfs met ééne enkele gedachte daar aan te denken; dat het thans de dag van den kwaden God kon zijn; maar naauwelijks had hem Naäm gezien, of hij wendde zijn gezigt van hem af, en riep: ongelukkige! wat hebt gij gedaan? waarom moest gij op eenen zoo treurigen dag voor mijn aangezigt komen? Gij zijt een man des doods.

Deze reden drong als een bliksem door Tai's ziel, en herinnerde hem de wrede Offerwet. Hij wierp zich voor de voeten des Konings, en smeekte hem, om zijnen dood nog maar eenige uren te verschuiven. »Mijne vrouw en mijne kinderen hebben in twee dagen niet gegeten, zeide hij; zij zullen eenen beklaaglijken dood sterven, indien ik hun niet schielijk eenige levensmiddelen breng. Geef mij wat spijs, en laat mij hen nog eenmaal zien, om voor altijd afscheid van hen te nemen. Gij zijt te regtvaardig, dan dat gij den onschuldigen met den misdadiger zoudt verderven. Ik zweer u, bij alles, wat heilig is, weder hier te zijn voor zonne-ondergang; spreek dan het vonnis des doods over mij uit, en ik zal mij zonder tegenspreken onderwerpen."

De Koning werd door deze aanspraak beroerd, en zeide: »Ongelukkig man! het volk begeert u ten offer, en zal woedend worden wanneer ik u vrij laat heen gaan. Ik heb medelijden met u; maar ik kan u dit verzoek onder geene andere voorwaarde toestaan, dan wanneer gij eenen borg stelt, die zich in plaats van u ten offer aanbiedt, in geval gij uwe toezegging breekt. Ik heb medelijden met u; maar het is de harde wet van mijn land" Tai was een vreemdeling, en niemand kende hem. Hij zag met een weemoedig oog op allen, die om den troon stonden; maar niemand waagde het, om zich op het woord van eenen vreemdeling te verlaten, en voor zijne trouw borg te zijn. Tai wanhoopte reeds, als hij digt bij den troon eenen man in 't gezigt kreeg, die hem met een edel mededogen aanzag. »En gij, sprak hem Tai aan, met tranen in de oogen, uit wiens aangezigt eene groote edele ziel schittert, kunt ook gij de bede van eenen ongelukkigen man en Vader afslaan? Ik zweer u bij de Goden en de menschen, dat ik dezen avond voor zonneondergang weder hier zal zijn."

Scherik (dit was de naam van dien Edelen, die een Vizier en gunsteling des Konings was) Scherik had een hart, dat aan het gegeven woord van getrouwe menschen geloofde. Hij keerde zich tot den Koning, en zeide: »Ik zal borg voor Tai wezen." De Koning verschrikte, omdat hij bevreesd was, dat de vreemdeling zijn woord niet zou houden. Hij zag den Vizier nadrukkelijk aan; maar Scherik bleef bij zijne belofte, en Tai spoedde met den voorraad naar zijne vrouw en kinderen.

Intusschen verliep de bepaalde tijd, de zon neigde tot haren ondergang, en Tai was 'er nog niet. Het volk begeerde driftig zijn zoenoffer, en Scherik werd gebonden naar het outer gebragt. Hij trad daar heen, zonder zich te beklagen; alle plegtige voorbereidzels waren geëindigd; en de Priester trok reeds het steenen Offermes, wanneer 'er zich van verre een onverwacht geschreeuw verhief. Tai zelf was het, die riep, en buiten adem, geheel met zweet en stof bedekt, de vlakte over snelde, en door de verwonderde menigte heen drong. Hij viel Scherik te voet, maakte hem los, beurde hem op, en drukte hem in zijne armen. Lang drukte hij hem zwijgende aan zijn hart, en sprak eindelijk: Grootmoedige Scherik, bijkans had u mijn uitblijven gedood! Dank zij den Goden, dat ik nog te regter tijd kom, om u te redden. Ik sterf wel te vreden; want ik weet, gij zult u over mijne arme vrouw en mijne hulpelooze kinderen ontfermen. Scherik kuste hem en weende: »Ik zal hun vader en vriend zijn, en mijne goederen met hen delen." Dus stonden zij nog, als het volk een openlijk gejuich verhief en zijne wreede godsvrugt ten vollen vergat; de Koning, en alle de Edellieden van zijn Hof, waren ontroerd. »Nooit heb ik uws gelijken gezien, riep Naäm. Gij, Tai, zijt een voorbeeld van getrouwheid; en gij, Scherik, de grootmoedigste der menschen." Hij zag naar den Opperpriester, die reeds op den hoogsten trap des Outers geklommen was, en tot het volk spreken wilde. »Gij Gelovigen, riep hij, Scherik en Tai hebben door hunne deugden den toorn van God verzoend, die geen bloedig Offer meer vordert. Van nu af offeren wij Honig en Melk; tot een teken, dat de troon des Konings voor zijne Onderdanen elken dag verheugend en heilzaam moet zijn." Zoo sprak de Opperpriester, en het volk gaf hem door een groot vreugdegejuich goedkeuring. De Koning bedankte hem, met vriendelijke gebaarden, hij overlaadde den armen, getrouwen Tai met weldaden, en beminde den grootmoedigen Scherik des te meer.

(Overgenomen.)

Te PARAMARIBO bij J. J. ENGELBRECHT,